

2. Al doilea motiv, întemeiat pe lipsa unui control al activității Comisiei. Sistemul de ajutoare publice devine astfel un cec în alb pentru instituțiile puterii executive, care le permite să considere oricare dintre sectoarele enumerate sau stabilite ulterior de ele drept compatibil cu piața comună.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe aprecierea eronată a datei la care a început să curgă termenul de depunere a cererii introductive. Recurentul era convins că există în cadrul Uniunii un mecanism care garantează că Comisia examinează în permanență dacă ajutoarele publice acordate în temeiul articolului 107 TFUE (Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) afectează piața comună, astfel cum se menționează la articolul 108 alineatul (1) TFUE. Pentru acest motiv, recurentul s-a adresat Comisiei solicitându-i să verifice situația în ceea ce privește ajutoarele publice acordate în Republica Cehă în cadrul programului OPPI. Comisia a respins cererea, recurentul concluzionând din aceasta că sistemul de control prevăzut la articolul 108 TFUE nu funcționează. Recurentul considera un recurs la Curtea de Justiție a Uniunii Europene ca o posibilitate extremă, la care spera să nu fie nevoit să recurgă. Recurentul a făcut eforturi neobișnuite să atragă atenția Comisiei cu privire la încălcările intervenite în conceperea și în punerea în aplicare a OPPI și, prin urmare, cu siguranță nu se poate afirma că recurentul ar fi fost inactiv pe durata termenului de prescripție.
4. Al treilea motiv, întemeiat pe interesul juridic superior. Independent de decizia Curții cu privire la aspectul dacă dreptul recurentului este prescris sau nu, recurentul este convins că, având în vedere impactul atât național, cât și paneuropean al problemei în cauză, este necesar ca Curtea să se pronunțe cu privire la stabilirea răspunderii în cazul unei politici incorecte de subvenții în sarcina Uniunii Europene sau a statului membru.

Recurs introdus la 13 aprilie 2021 de Évariste Boshab împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 3 februarie 2021 în cauza T-111/19, Evariste Boshab/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-242/21 P)

(2021/C 217/45)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Évariste Boshab (reprezentanți: T. Bontinck, P. De Wolf, T. Payan, A. Guillerme, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 3 februarie 2021 notificată la 3 februarie 2021, Evariste Boshab/Consiliul Uniunii Europene (T-111/19);
- soluționarea acțiunii pe fond și anularea Deciziei (PESC) 2018/1940 a Consiliului din 10 decembrie 2018 în măsura în care prin aceasta recurentul este menținut la poziția 8 din anexa la Decizia 2010/788/PESC precum și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/1931 al Consiliului din 10 decembrie 2018 în măsura în care prin acesta recurentul este menținut la poziția 8 din anexa Ia la Regulamentul (CE) nr. 1183/2005 ⁽¹⁾;
- Obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două grade de jurisdicție.

Motivele și principalele argumente

Prin recursul său, recurentul solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 3 februarie 2021, Evariste Boshab/Consiliul Uniunii Europene în cauza T-111/19, în susținerea căruia invocă două motive de drept întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare și pe o eroare vădită de apreciere.

În ceea ce privește primul motiv, recurentul susține că Tribunalul i-a încălcat dreptul la apărare și în special dreptul de a fi ascultat, atunci când:

- a considerat că comunicarea tardivă de către Consiliul Uniunii Europene și fără ca recurentul să poată formula observații anterior deciziei de reînnoire a măsurilor restrictive în cauză nu constituia o încălcare a dreptului de a fi ascultat din moment ce aceasta nu constituia un element nou; și
- nu a tras concluziile care se impuneau din faptul că Consiliul nu a procedat, în speță, la nicio muncă de verificare.

În ceea ce privește al doilea motiv, recurentul susține că Tribunalul a comis o eroare vădită de apreciere, atunci când:

- nu a ținut seama de faptul că măsurile restrictive au un caracter asigurător și, prin definiție, provizoriu, a căror validitate este totdeauna condiționată de menținerea împrejurărilor de fapt și de drept care au determinat adoptarea lor, precum și de necesitatea menținerii lor în vederea atingerii obiectivului pe care îl urmăresc;
- nu a constatat că elementele prezentate de Consiliu nu erau în niciun fel susceptibile să dovedească vreun comportament care să se încadreze în criteriul de înscriere pe lista în litigiu, și anume acte care să constituie încălcări grave ale drepturilor omului; și
- nu a cenzurat faptul că Consiliul nu a examinat elementele transmise de recurent în cadrul procedurii de revizuire și că nu a efectuat, pe această bază, propriile verificări.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1183/2005 al Consiliului din 18 iulie 2005 de instituire a anumitor măsuri speciale împotriva persoanelor ale căror acțiuni încalcă embargoul asupra armelor impus Republicii Democratice Congo; JO 2005, L 193, p. 1 (ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, IT, LV, LT, HU, NL, PL, PT, SK, SL, FI, SV); JO 2008, L 352 M, p. 231 (MT), Ediție specială, 18/vol. 4, p. 3.

Acțiune introdusă la 22 aprilie 2021 – Parlamentul European/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-259/21)

(2021/C 217/46)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Parlamentul European (reprezentați: I. Liukkonen, I. Terwinghe, agenți)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantului

- anularea articolelor 15-17 și 20 și a articolului 59 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2021/92 al Consiliului din 28 ianuarie 2021 de stabilire, pentru anul 2021, a posibilităților de pescuit pentru anumite stocuri de pește și grupuri de stocuri de pește, aplicabile în apele Uniunii și, pentru navele de pescuit ale Uniunii, în anumite ape din afara acesteia (¹);
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit Parlamentului, actele legislative care guvernează materia, și anume articolul 10 alineatul (4) și articolul 15 din Regulamentul (UE) 2019/1241 (²) și articolul 9 din Regulamentul (UE) 2019/472 (³) prevăd că măsurile precum cele vizate de prezenta acțiune trebuie să fie adoptate prin acte delegate prevăzute la articolul 290 TFUE.